

mariana dax

LUXUS V DUŠI

MARENČIN PT

mariana dax
LUXUS V DUŠI

MARENČIN PT

© Mariana Dax, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Jazyková úprava Sylvia Sachs

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

538. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-629-9

*Tento príbeh je fiktívny,
všetky postavy v ňom sú vymyslené
a zdanie klame.*

1.

Od módnej návrhárky by som očakávala lepší vkus

Uvidela som ju už z diaľky.

Tá žena, ktorú som na fejsbuku považovala za výnimočnú, zaujímavú a krásnu, sa jednoducho nedala prehliadnuť ani keby som chcela. Aj keby som bola zahĺbená len a len do seba, ako zvyčajne, tak ani vtedy by mojej pozornosti pravdepodobne neunikla.

Ale ja som mala oči na stopkách. Čakala som ju netrpezlivo a nervózne som vyzerala, kedy sa konečne objaví.

Meškala osem minút.

Toto som nenávidela – nepresnosť!

Ak si dovoľí meškať na prvé stretnutie, čo potom na tie ďalšie?! Ja predsa nie som jej potenciálny frajer, aby úmyselne zvyšovala jeho nedočkavosť a zároveň svoju vlastnú cenu.

Ja som iba jej virtuálna kamarátka!

Veď to! Možno ani nepríde, hm...

Takto som uvažovala, kým som ju čakala. Kým

sa nevynorila z útrob veľkého parkoviska a množstva zaparkovaných áut.

Už z diaľky som si bola istá, že je to ona!

V tom modeli, čo mala na sebe natiahnutý, svietila ako svätojánska muška uprostred letnej noci a ja som, nepochopiteľne, pocítila nutkavú potrebu otočiť sa a utiecť. Napriek tomu, že som svoju kamarátku tak túžobne očakávala.

Ozval sa vo mne pud sebazáchovy, ale asi nie dosť silný, lebo som tam zostala stáť ako prílepená, zhypnotizovaná pohľadom na ňu.

Na moju fejsbukovú kamarátku Luciu!

Blížila sa ladným krokom striptízovej tanečnice a ja som mimovoľne zauvažovala, čo chcelo byť jej zámerom, keď sa na naše prvé stretnutie takto vymódila.

Príšerne vymódila!

Od ženy, ktorá sa zaoberá módou, by som očakávala lepší vkus, pomyslela som si, ale hneď som svoje kritické myšlienky zahriakla. Chyba bude asi vo mne. To iba ja nerozumím extravagancií a uprednostňujem v oblečení striedmosť. Napokon, nám moletkám nič iné ani neostáva – len byť skromnými a nevýraznými, nech si módni poradcovia v ružovom vravia, čo chcú. Ja na svoje kilá upriamovať pozornosť nemienim!

Avšak Lucia bola zjavne iný prípad!

Ona nemala žiadne kilá navyše, skôr jej nejaké chýbali.

Ona si mohla dovoliť všetko...

A aj si dovolila!

To pestrofarebné čudo, čo sa ku mne blížilo, vzbudzovalo pozornosť nielen mužov a žien, ale

aj malých detí a dôchodcov. A ja som bola na pochybách, či sa mi to páči, či nie.

Ani ten Luciin veľikánsky úsmev cez celú tvár, ani ten ma neoslovil tak, ako by asi Lucia chcela, ako je pravdepodobne zvyknutá.

„Čau, Sofia!“ napriahla ruku s červenými pazúrikmi, na ktorej sa zablyslo asi sedem veľkých prsteňov. „Teším sa, že ťa konečne aj vidím!“ zvolala, ako keby sa tešila naozaj.

Viac ako prstene ma upútala červená šnúрка na zápästí, nazývaná kabbalah náramok, ktorý má slúžiť proti urieknutiu a zlým energiám. Avšak mal by byť na ľavej ruke, pretože ľavá strana tela, najmä ruka, je prijímateľom energie.

Ja som si ho tiež chcela zaobstarať, ale keď som ho uvidela na rukách všetkých nákupných maniačok, všetkých hercov a dokonca aj politikov, tak som si povedala, že už to nemôže mať ten správny efekt, a oželela som ho.

Lucia ho mala na pravej ruke, ktorú mi podávala, takže jej mal slúžiť skôr ako módný doplnok? Mal rovnakú farbu ako lak na jej nechtoch a aj ako rúž na jej veľkých ústach. Toto bolo azda celkom prvé znamenie, ktoré som si všimla – okrem toho neprehliadnuteľného modelu, ktorý mala obliečený –, ale nejako som sa nad tým nezamýšľala. Nepovažovala som to za dôležité. Mnohé veci som nepovažovala za dôležité, lebo povrchnosť je moja obľúbená vlastnosť, a potom, keď je zle, sa mi to vypomstí!

Potom, keď je už neskoro.

Avšak nepredbiehajme...

Prijala som podávanú ruku tiež s úsmevom.

„Ahoj, Lucia!“

Usmievala som sa, ako som len vládala, ale aj tak som mala pocit, že môj úsmev je voči jej úsmevu nedostatočný, akoby nedokončený, skrátka skôr žalostný ako radostný. „Aj ja sa teším!“ dodala som a kútiky úst mi opadli, lebo ja úsmevy netrénujem. Nemám výdrž!

Zato Lucia, tá si svoj úsmev držala ako televízna moderátorka.

„Si krajšia ako na fejsbuku,“ podotkla a začala ma obkreslovať pohľadom ukrytým za tmavými sklami okuliarov, takže som ho nedokázala identifikovať. Ten jej pohľad. Ani jej úsmev som nedokázala prečítať, avšak najmä jej pohľad. Či je úprimný, či znechutený, či aký...

Čierne sklo je nepriehľadné, nevidno, čo je za ním ukryté. Že oči, to si domyslíme, ale akú majú farbu a náladu, to asi ťažko.

Bola som vskutku prekvapená.

„Čože? Krajšia?!“ opýtala som sa neveriaco. I keď som sa na toto stretnutie nahodila najlepšie, ako sa len dalo, stále som nebola so sebou spokojná. Napokon – ako vždy!

Tak rada by som jej kompliment vrátila, ale nedalo sa. Ja som bola z jej výzoru dosť sklamaná – tiež ako vždy. Ja som totiž pravidelne a zásadne sklamaná zo všetkého...

A najviac zo seba!

Poznáte ten typ ľudí, ktorí s ničím nie sú spokojní, všetko ofrflú a nik ich preto nemá rád? Iste ste sa s takým človekom už stretli a druhýkrát sa mu radšej vyhnute.

Tak ja k nim, bohužiaľ, patrím tiež. K tým ne-

sympatickým ľuďom s vysokými nárokmi a nízkym sebavedomím.

V škole mi síce učiteľky do posudku milosrdne písali, že v kolektíve obľúbená, lebo vtedy sa to tak patrilo, pravda však bola taká, že v rebríčku obľúbenosti som bola niekde celkom naspodku. V škole a aj potom. Chalani sa mi posmievali, že som tučná (moje krivky dokázali oceniť až neskôr) a baby sa so mnou kamarátili asi len preto, aby popri mne vynikla ich krása.

Ktovie, prečo sa so mnou skamarátila Lucia.

2.

Lichôtky zvyčajne stoja oveľa viac, niekedy aj stratu charakteru

Lucia bola štíhla, krásna a príjemná.

Ju musel mať každý rád – minimálne na fejsbuku. Ona nepotrebovala vedľa seba katalyzátor úspešnosti v podobe škaredšej kamarátky.

Preto som dosť dobre nechápala, prečo si ona, taká charizmatická a exkluzívna žena, vybrala za kamarátku práve mňa. Všetnú osobu, ktorá jej na fejsbuku skôr oponovala, než jej dávala pochvalné komentáre a lajky. Pretože ja som už raz taká – mám svoj názor, neznášam vtierky a z princípu nechválím.

Nikoho!

Presnejšie povedané – málokoho.

Moje privysoké nároky spĺňajú azda len hlavy štátov, olympijskí víťazi, špičkové modelky a možno ešte kedysi Madona.

Lucia si ma vybrala za kamarátku možno práve z tohto dôvodu. Preto sa chcela so mnou stretnúť, aby tú nepríjemnú ženskú spoznala aj osobne a presvedčila ju, že lajky sa dávajú bežne a za-

darmo. Ani to nebolí, ani to nevyžaduje žiadnu námahu či veľké sebazaprenie, a že by mi teda nemalo nič brániť v tom, aby som sa pridala k jej nadšencom a obdivovateľom.

Iste jej ani len nenapadlo, že ja môžem patriť k tomu skromnému percentu ľudí, ktorým zostali aj nejaké zásady, a že mňa ani rožkom, ani vínom teda neopije.

Ale k tomu sa ešte dostaneme, zatiaľ sme v deji len na samom začiatku, na prvom stretnutí, keď sme stáli s Luciou pri vchode do obchodného centra a premeriavali sme sa navzájom zvedavými pohľadmi. Možno až priveľmi zvedavými, pretože dovtedy sme sa poznali len virtuálne.

Nevedela som, čo jej mám povedať. Takto, naživo, sa mi ťažko hľadali slová...

Úprimné slová.

Na fejsbukových fotkách vyzerala inak. Nejde ani tak o to, že lepšie, krajšie, inteligentnejšie, ale celkovo inak.

Jednoducho, bola som zo živej Lucie sklamaná!

Na fejsbukových fotkách síce tiež mávala rôzne módné kreácie, ale toto... toto bolo už priveľa aj na mňa, na babu, čo má pochopenie pre každý výstrelok. Či už v móde, či v živote.

Jej odev som jediným pohľadom vyhodnotila ako nepodarenú kreáciu saténového kimona, pripomínajúceho zimné negligé. Skrátka ako výstrelok módy, ktorý možno nájde uplatnenie v budúcom storočí, ale rozhodne nie tu a teraz.

Vyzerala tak trochu ako hipisáčka, trochu ako gejša a trochu ako bláznivá módna návrhárka.

Nešlo to príliš dokopy, ale u Lucie je asi možné všetko!

Nahlas som však nepovedala nič.

Pochváliť sa to nedalo a kritizovať hneď v úvode nášho stretnutia som nechcela.

Toto všetko mi stihlo preblesknúť myslou, kým si ma Lucia neveriaco premeriavala a hľadala vo mne tú svojskú babu, čo má odvalu na fejsbuku nelajkovať, a teda byť neoblúbenou.

„Predstavovala som si ťa ako prísnu učiteľku, ale ty si v skutočnosti oveľa milšia,“ povedala a ja som v zrýchlenom tempe uvažovala, čo by som na oplátku mohla vyzdvihnúť na nej.

Oči?

Na každej fotke má krásne veľké oči, ale teraz jej ich nevidím. Má slnečné okuliare. Asi by bolo dosť trápne pochváliť jej oči, keď ich má zakryté, húkala som.

Dofrasa, čo jej pochválím?

Nič mi v tom momente nenapadalo, a tak som sa opäť len usmiala, rozťahla ústa do ešte väčšieho úsmevu, aby nezmenila na mňa názor – že som milá –, a na dôvažok som sa ešte aj zasmiala.

Nepopieram, dobre sa to počúvalo. Ani si nepamätám, kedy mi niekto čosi podobné povedal. Naposledy azda Milan.

A pred ním Peter. Ten Peter, čo ma takmer pripravil o rozum... Ale to som vám už vravela minule... Aj o tých dvoch beštiách, čo sa tvárili ako moje kamarátky.

Lucia sa mi videla celkom iná. Lepšia, inteligentnejšia, úspešnejšia, skrátka – bola som hrdá, že si za kamarátku vybrala práve mňa.

A to nielen na fejsbuku!

Lucia chcela byť mojou ozajstnou priateľkou.

A dokonca mi povedala, že som pekná a milá!

Od chlapa by ma to síce potešilo viac, ale čo už, keď ma obchádzajú ako dopravnú značku.

Akurát minule, ten bezzubý bezdomovec, čo sa mu odo mňa podarilo vyžobrať päťdesiat centov, že je hladný, ten mi povedal, že som krásna a milá a potom si utekal kúpiť malé pivo.

Nevadí! Za tých päťdesiat centov to stálo.

Lichôtky zvyčajne stoja oveľa viac. Niekedy aj stratu charakteru. Ale ja som si kúpila úsmev na tvári len za pár centov.

Bola som vyškerená presne ako teraz, keď mi Lucia povedala, že som krajšia ako na fotke. Na tej fotke z čias, keď som mala o trinásť kíľ menej.

Z mojich fotiek bolo naozaj ťažké vybrať jednu jedinú, kde by som bola so sebou spokojná. Jedinú fotografiu, ktorú by som mala odvahu verejne niekam vycapiť.

Na ktorej by som bola bezchybná!

Pretože ja som nemala privysoké nároky len na iných, ale aj na seba.

Takže mi odľahlo, že sa Lucii páčim, že ona, štíhla ako modelka pred módnou prehliadkou spodnej bielizne, nie je z mojich nadbytočných kíľ znechutená a sklamaná.

Odľahlo mi tiež, že nevyzerám ako prísna učiteľka, čo ma, mimochodom, takmer urazilo. Asi sa naozaj stačí iba usmievať. Falošne, ale usmievať, aby si Lucia nevytvorila hneď spočiatku o mne negatívny názor.

Neviem prečo mi na tom tak záležalo. Asi som

túžila po ozajstnej kamarátke, nielen fejsbukovej, akých tam máme desiatky a možno aj stovky, a s ktorými sme sa nikdy nestretli a ani po tom netúžime. Teda ja iste nie.

Ale Lucia bola niečo celkom iné, také fajnové, luxusné, ako dobre odležaná sviečkovica. Tak som ju ohodnotila na fejsbuku a ona mi dala šancu byť jej reálnou kamarátkou. Takou, s ktorou sa dá posediť pri káve a zoči-voči si pokecať.

O živote, o láske, o diétach...

O našich fejsbukových kamarátkach, ktoré sme tak rady ohovárali.

O móde a manekýnkach.

O fejkoch – a teraz nemám na mysli len tie, čo sa tvária ako značkové oblečenie či ako moja lacná kabelka.

Skrátka, tak od srdca si poklebetiť, ako to vedia len dobré priateľky.

3.

Počet lajkov určuje sebavedomie

Ešte stále sme s Luciou postávali pri vchode, zavádzali ľuďom, čo vchádzali a vychádzali z nákupného centra, a ja som si všímala ich pobavené pohľady. Luciin zjav vyvolával na ich tvárach úškrny a u niektorých žien dokonca znechutenie. Možno preto, že sme zavádzali, ale skôr preto, že sme sa usmievali na seba ako dve teplé priateľky.

Bolo načase úvodné formality ukončiť a presunúť sa niekam do kúta. Pozornosť, ktorú Lucia vyvolávala, mi nerobila dobre. Nie preto, že by som jej závidela, vtedy rozhodne nie, práve naopak, ja som sa hanbila aj za ňu.

JA som sa hanbila za ŇU!

Za tú ženu, ktorú som dovtedy považovala za úžasnú a výnimočnú, za ženu, ku ktorej môžem len s úctou a obdivom vzhliadať.

Namiesto toho som bola v rozpakoch, či virtuálna prezentácia predsa len neskresľuje akosi priveľmi...

Ukázala som rukou, bez jediného prsteňa a na-

lakovaného nechta, na kaviareň a submisívnym hlasom som sa jej opýtala:

„Ideme na kávu, či chceš ísť niekam inam?“

„Zostaňme tu,“ odvetila. „Tieto trápne butiky ma síce nezaujímajú, ale kávu si s tebou dám rada,“ dodala trocha povýšenecky a ráznym krokom sa pohla smerom ku kaviarni.

Sadli sme si k stolíku, ktorý vybrala ona.

Uprostred kaviarne.

Ja som mala namierené do kúta, ako býva mojim dobrým zvykom už od detstva, pretože kúty sa mi vidia útulnejšie. Na kúty som zvyknutá, mám ich rada, cítim sa v nich bezpečne a mám istotu, že ma nikto zozadu neprekvapí a neprepadne. Okrem toho z nich môžem nenápadne sledovať okolie, čo patrí k mojim najobľúbenejším činnostiam – okrem jedenia, samozrejme.

Ale vtedy som sa podriadila Luciinmu výberu. A to aj napriek tomu, že si sadla za stôl, ktorý by som si ja vybrala ako posledný – iba ak by inde nebolo voľné miesto. Ona však bola zjavne najradšej uprostred diania.

V kaviarni aj v živote.

Skrátka, každému na očiach.

A ja som si už vtedy, na tom prvom stretnutí uvedomila, že sme fakt celkom odlišné. A to nielen výzorom a postavou. Ale vtedy som to nepovažovala za problém. Skôr za výhodu. Aspoň sa budeme dopĺňať, povedala som si. Čiže ja sa zveziem na jej popularite a ona trocha uberie.

Zo všetkého...

A keď neuberie, tak sa asi posekáme.

Áno, už vtedy som šípila, že naše priateľstvo

nebude bezoblačné, ale plné komplikácií, avšak Lucia ma natolko fascinovala, že som sa rozhodla to risknúť.

Dať nášmu priateľstvu šancu!

Lebo inú priateľku som aj tak nemala.

Čašník prišiel hneď ako sme sa usadili a ona objednala kávu s minerálkou, bez opýtania aj pre mňa, a spustila...

Nerozprávala rýchlo, skôr pomaly, ale za žiadnou vetou nedala bodku, čím mi nevtieravo pridělila úlohu poslucháčky.

Vtedy mi to neprekážalo.

Veď môj čas ešte len príde, nikam sa neponáhľam, vravela som si. Najprv nech sa vyrozpráva ona...

Začala, ako inak, fejsbukom. Koľko lajkov dostala včera a koľko za celý týždeň. A nechápala, ako je možné, že fotografiu z módnjej prehliadky jej lajklo len sedemnásť báb. Tak ju to rozčúlilo, akoby vravela o divadelnom vystúpení a z plného hľadiska jej zatlieskalo len sedemnásť divákov.

No hanba!

Zdalo sa mi, že je z tohto neúspechu na pokraji nervového zrútenia...

No dobre, prehánam, ale jedno je isté – počet lajkov určoval jej sebavedomie, jej duševné zdravie a pokojný spánok.

A mne zrazu napadlo... Ja nemávam takmer žiadne lajky, znamená to, že sa nikomu nepáčil?

Hm, nič nové.

Fejsbuk je mienkotvorný ako naše médiá.

Bulvárne médiá!

Lucia konečne na chvíľu zmĺkla.

Napravila si veľké čierne okuliare, ktoré jej zakrývali polovicu tváre, až potom pokračovala:

„Prepáč, že si nedám dolu tieto slnečné okuliare, neber to v zlom...“ povedala a čakala na moju otázku, na moju zvedavosť. Ale ja som popíjala minerálku a tiež čakala. Kým vetu dokončí.

„Vieš, nechcem, aby si si myslela niečo... niečo iné...“ jachtala.

„Nevadí, herečky majú na očiach čierne okuliare stále, aj keď idú na wecko,“ odvetila som povzbudivo, aby pokračovala.

Dovtedy mi ani nenapadlo, že pod okuliarmi niečo skrýva. Veď mnohé ženy ich majú na očiach ako módnny doplnok alebo skrátka len preto, že si nestihli namaľovať oči.

Až vtedy, keď ma upozornila, že si tie okuliare nechce dať dole, tak až vtedy vo mne vzbudila zvedavosť, avšak nie až takú naliehavú, aby som ju začala netrpezlivo bombardovať otázkami.

Lucia si však asi myslela niečo iné.

Oboma rukami si pridržiavala bočný rám okuliarov, akoby sa bála, že jej ich budem chcieť strhnúť z tváre, dychtivá po jej tajomstve, lebo veď všetky baby sú zvedavé ako unudené dôchodkyne. Keď pochopila, že nič také jej nehrozí, pomaly, akoby ostýchavo pokračovala:

„Hej, ale ja nie som herečka...“ urobila krátku odmlku, asi čakala, že jej poviem – ale vyzeráš ako herečka. Ja som však mlčala, a tak dodala: „Ja slnečné okuliare bežne nosím len kvôli slnku, ale

teraz... Vieš, nechcela som naše stretnutie zrušiť, keď už sme sa dohodli... A nevedela som sa ťa dočkať,“ usmiala sa na mňa, tentoraz akosi smutne, nešťastne, akoby jej niečo nevyšlo.

Nedokázala som posúdiť, z čoho mohla byť odrazu taká smutná, až tak som ju nepoznala.

Lebo na fejsbuku sme všetky iné.

Krajšie, múdrejšie, empatickejšie...

Lucia začala šmátrať v hipisáckej kabelke s dlhými strapcami, až vytiahla papierové vreckovky. Jednu z balíčka vybrala a vysmrkala si nos. Možno sa jej tísli aj slzy do očí, taký som mala dojem, ale do nich som jej spoza tmavých skiel okuliarov nevidela.

„Čo sa stalo?“ prejavila som spoločenský záujem. Mala som pocit, že na to čaká, aj keď sa tvárila, že nechce o tom hovoriť.

„Ále, nič hrozné, malá nehoda,“ napravila si vlasy. Dlhé tmavé vlasy, ktoré ju robili staršou, ale hlavne riedke a jemné vlasy. Ja by som na jej mieste rozhodne zvolila iný účes, ale ona zrejme patrí k tým ženám, ktoré sa dlhých vlasov nechcú vzdať. Čudovala som sa, že ich nemá nadstavené, keď tak ide s módou. Nahlas som však nepovedala nič. Nič z toho, čo som si myslela, som jej povedať nemohla. Naše priateľstvo by pravdepodobne skončilo skôr, než by začalo.

A takú chuť som mala všetko jej vyklopiť. Všetko, čo by ona pravdepodobne neprijala. Napríklad nech zmení účes aj štýl obliekania, lebo vyzerá ako ošklbaný hipisácky papagáj.

A nech sa neusmieva od ucha k uchu, lebo vy-

zerá ako hladný krokodíl, čo striehne na turistov pri brehu.

Papagáj a krokodíl! Bože, aké hovadiny mi behajú po rozume... Radšej buď ticho, Sofia! zahriakla som sa a uvedomila si, že oveľa ľahšie je svoj názor napísať, než vysloviť.

Najmä z očí do očí.

V tomto prípade z očí do okuliarov.

Takže až taká odvážna asi nebudem!

Každopádne Lucia bola zvláštna! A práve to ma na nej fascinovalo. Nedala sa nikam zaradiť, do žiadneho šuplíka. Respektíve dala by sa zaradiť do viacerých – od toho najvrchnejšieho až po ten celkom naspodku. A minimálne jeden z nich bude asi zamknutý.

Tajný šuplík, do ktorého ma nepustí!

Do ktorého nepustí nikoho.

Tak som ju v ten večer odhadla.